

det ærede Medlem havde sagt, at der bliver gjort noget mindre rigtigt, saa skulde jeg give ham Ret i det. Der er ganske sikkert Tilfælde, hvor man kan sige, at det er mindre rigtigt, hvad der foreslaas. Men jeg vil dertil føje, at selv om det ærede Medlem sad og grublede over dette Lovforslag til Juleaften 1919, vilde han komme til det Resultat, at det er umuligt at gennemføre denne Sag, uden at der kan blive begaaet en eller anden Urigtighed. Det er ganske umuligt at undgaa det. Alle disse Forhold ere saa gamle og indviklede, at det ganske simpelt ikke lader sig gøre. Det ærede Medlem maa vel sagtens gaa ud fra, at det Ændringsforslag, han har stillet, vil gøre Uretten mindre, eller, som jeg vil foretrække at kalde det, Urigtighederne mindre. Men deri tager det ærede Medlem fuldstændig fejl. Nej, Urimelighederne eller det urigtige vil blive meget mere fremtrædende, hvis det ærede Medlems Forslag bliver vedtaget.

Lad mig nævne et Par Eksempler. Lad os tænke os, at Efterkommerne efter en Mand, der købte sin Tiende i 1770 — det var vistnok omtrent paa det Tidspunkt, at den første Tiende blev indkøbt af Tiendeyderne — skal have Tilskud fra Staten til Afløsning af denne Tiende. Paa det Tidspunkt blev Tienden ydet i Kærven paa Marken, idet man gik omkring og tog hvert 10ende Neg. Det vil som Følge heraf være overordentlig vanskeligt at faa konstateret denne Tiende. Det vil i de fleste Tilfælde være saaledes, at hverken den nuværende Ejer, hans Fader, Bedstefader eller Oldefader nogen Sinde have betalt Tiende, og desuagtet kommer det ærede Medlem og foreslaar, at den nuværende Ejer af denne Tiende skal have Statstilskud til Afløsning af sin Tiende, hvilken han aldrig nogen Sinde har betalt, og som hans Formænd heller aldrig nogen Sinde have betalt. Det forekommer mig dog, at det ærede Medlem maa erkende, at her komme vi ind paa en meget stor Urimelighed. Men denne bliver meget større derved, at efter det ærede Medlems Forslag ville de Tiendeydere, som have afløst deres Tiende efter Loven af 1894, altsaa baade dem, der have købt deres Tiende og faaet denne afløst, og ogsaa de tidligere Tiendeejere, som have faaet afløst

efter § 5, hvilke jo er betydeligt flere, ingen Verdens Ting faa efter det ærede Medlems Forslag. Forholdet er dog dette, at de have endnu saa godt som hele dens Byrde at udrede. Jeg tror altsaa, at hvis det ærede Medlem fik sit Ønske opfyldt og sin Ændring vedtagen, vilde det være saa langt fra at afhjælpe nogen af de Urigtigheder, som Forslaget muligvis indeholder, at det tværtimod vilde gøre dem meget, meget større. Dertil kommer ogsaa, som jeg ved 1ste Behandling gjorde opmærksom paa, da dette Spørgsmaal blev drøftet, at det gaar jo dog neppe an, at Statskassen skal yde et Tilskud til Afløsning af Tiender paa Fæstegods. Det lader sig neppe forsvare at gaa med til et saadant Forslag. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at naar han staar op her og fører et saa varmt Forsvar for sit Ændringsforslag som det, han har ført i Dag, forsvarer han ikke Tiendeyderne — slet ikke, det har intet med Tiendeyderne at gøre — han staar som Forsvarer for en Del Tiendeejere. Men dertil vil jeg dog sige, at Hovedsagen ved det foreliggende Lovforslag er at faa afløst Tienden, ingenlunde at yde Tiendeyderne et større eller mindre Statstilskud.

Det ærede 6te kongevalgte Medlem (Juul-Rysensteen) ydede, saa vidt jeg kunde høre det ærede Medlem, et Forsvar for, at Tiendeejeren skal have en Erstatning af 25 Gange af et Aars Tiende. Det forekommer mig, at det ærede Medlem forsvarede dette, men samtidig tilføjede, at han desuagtet gik med til de 23 Gange for ikke at plukke Statskassen alt for meget. Det ærede Medlem finder, at det er et Rov, der begaas over for Statskassen. Jeg synes ikke, det er rigtigt. Forslaget gaar ud paa gennem et Statsbidrag at skaffe en gammel, forældet Byrde bort, som nu hviler paa en enkelt Klasse af Befolkningen. Det er efter min Mening fuldt forsvarligt, og der sker slet ikke noget Rov over for Statskassen i den Henseende. Det er lige saa forsvarligt, at Staten bidrager til Tiendeafløsningen, som det er, at den gennem højere Lønninger til vore Embedsmænd bidrager til, at de kunne leve bedre og mere sorgfrit. Det ærede Medlem smiler; men jeg tror, jeg har Ret. Det vil dog ikke kunne nægtes, at en stor Del af de Bestillinger, f. Eks. de, for hvilke